

Speranță

Mihai Eminescu

Cum mângâie dulce, alină ușor
Speranța pe toți muritorii!
Triste?e, durere și lacrimi, amor
Azilul își află în sănu-i de dor
Și pier, cum de boare pier norii.

Precum călătorul, prin munți rătăcind,
Prin umbra pădurii cei dese,
La slabă lumină ce-o vede lucind
Aleargă purtat ca de vânt
Din noaptea pădurii de iese:

Așa și speranța - c-un licur ușor,
Cu slabă-i lumină pălindă -
Animă-ne-o dată tremândul picior,
De uită de sarcini, de uită de nori,
Și unde o vede s'avântă.

La cel ce în carcere plânge amar
Și blestemă cerul și soarta,
La neagra-i durere îi pune hotar,
Făcând să-i apară în negru talar
A lumii paranimfă - moartea.

Și maicii ce strâng pruncuți la săn,
Privirea de lacrimi plină,
Văzând cum geniile morții se-nclin
Pe fruntea-i copilă cu spasmuri și chin,
Speranța durerea i-alină.

Căci vede surâsu-i de grație plin
Și uită pericolul mare,
L-apleacă mai dulce la sănu-i de crin
Și fața-i umbrește cu păr ebenin,
La pieptu-i îl strâng mai tare.

Așa marinarii, pe mare îmblând,
Izbiți de talazuri, furtune,
Izbiți de orcanul ghețos și urlând,
Speranța îi face de uită de vânt,
Și speră la timpuri mai bune.

Așa virtuoșii murind nu desper,

POEZII ONLINE

Speranța-a lor frunte-nsenină,
Speranța cea dulce de plată în cer,
Și face de uită de-a morții dureri,
Pleoapele-n pace le-nchină.

Cum mângâie dulce, alină ușor
Speranța pe toți muritorii!
Triste?e, durere și lacrimi, amor
Azilul își află în sână-i de dor
Și pier, cum de boare pier norii.